

De geheimen van Minnie Gray

Rachel Hore bij Boekeryj:

Het droomhuis

De droomtuin

Zomers licht

Sterrennacht

De naderende storm

Aan de overkant

Een week in Parijs

Het huis in Bellevue Gardens

De laatste brief naar huis

Voor altijd mijn dochter

De geheimen van Minnie Gray

Rachel Hore

*De geheimen
van Minnie Gray*

Tussen de wereldoorlogen leidt Minnie een dubbelleven,
met alle gevaren van dien

ISBN 978-90-225-9494-0
ISBN 978-94-023-1826-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Beautiful Spy*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock, AdobeStock en Arcangel (Joanna Czogala, Mark Owen)

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Rachel Hore

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor David

‘... het is opmerkelijk dat in de geschiedenis van de
(contra)spionage een heel groot deel van de belangrijkste
prestaties door vrouwen is geleverd.’

MAXWELL KNIGHT (‘M’)

Ontario, zomer 1984

Ze wist al wat er in de envelop zat toen ze de Londense poststempel zag, maar het duurde even om de moed te verzamelen om een mes uit de keukenlade te pakken en hem te openen. Met bevende vingers haalde ze het krantenknipsel eruit, ging aan tafel zitten, vouwde het open en streek het glad.

Ze zag direct de kop, die haar adem deed stokken. En die afzichtelijke oude foto. Ze tuurde met half samengeknepen ogen naar de tekst eronder en zocht op de tast haar bril. Nu zag ze weer scherp en werden de kleine lettertjes duidelijk. De woorden, sensatiebelust en hatelijk, brandden in haar. Ze las verder, met haar vinger de tekst volgend, haar lippen geluidloos bewegend. Haar ogen prikten en haar hart sloeg over. Dat was niet wat ze de journalist had verteld, hoe kon hij nou denken... Haar hand vloog naar haar mond, maar haar blik bleef op de dicht op elkaar gedrukte regels tekst gefocust. Hoe kon hij dat nou doen?

Toen hij haar zomaar had gebeld, met die zoetgevooisde stem... hij had haar gerustgesteld, ertoe verleid meer te zeggen dan ze van plan was geweest. Het was allemaal uit haar gestroomd, de pijn en spanning van al die jaren. 'Dat mag je niet publiceren' had ze minstens één keer tegen hem gezegd. 'Zo voelde het in die tijd. Een halve eeuw geleden. Ik heb nu een heel ander leven...'

Hij had haar gerustgesteld, had gezegd dat ze zich geen zorgen hoefde te maken, dat ze hem kon vertrouwen. Waarom had ze hem geloofd? Ze wist hoe journalisten te werk gingen, maar hij had haar op een zwak moment weten te overrompelen.

Een Engelse zondagskrant. Een roddelblad. Iedereen kon het hebben gelezen. Misschien één van hen. Wat stom van haar. Dan zouden ze nu weten waar ze was. Stel nou dat ze... Nee!

Het krantenknipsel gleed uit haar hand. Ze staaarde in het niets en de herinneringen kwamen naar boven...

Zomer 1928

Het begon allemaal tijdens een tuinfeest in een bosrijke provinciale buitenwijk.

‘Schiet eens op, lieverd,’ riep mevrouw Gray terwijl ze zich over het pad in de voortuin haastte.

Minnie sloot het tuinhek met een zucht en liep met tegenzin achter haar moeder aan om het wit geschilderde landhuis heen. Ze liepen onder een boog met een zee van roze rozen door en een zonnig terras op dat uitkeek over een reusachtig gazon vol groepjes mensen en kraampjes waar zelfgemaakte jam en gebak werden verkocht.

Ze sloeg het tafereel geïrriteerd gade. Ze herkende een aantal mensen, vriendinnen van haar moeder, vrouwen van middelbare leeftijd met verfromfaaide hoedjes en bloemetjesrokken, sommigen met hun echtgenoot op sleeptouw. Zo te zien was Minnie, met haar eenentwintig jaar, hier de jongste. Was ze nou maar nooit meegegaan.

‘Kijk, daar heb je Sarah Bowden. Kom, Minnie!’ Mevrouw Gray, met een heldere en doelbewuste blik, dirigeerde haar dochter over het grasveld naar waar een elegante dame in het donkerblauw in de rij stond bij een sneeuwwitte luifel waar thee werd geserveerd.

‘Betty, schat,’ riep Sarah Bowden verwelkomend, haar karmozijnrode lippen krullend in haar aantrekkelijke gezicht. ‘En Minnie. Wat lief dat je je moeder gezelschap houdt. Ik ben hier in mijn eentje. Ernest moest bowlen, de naarling.’

‘Zo lief is het niet hoor, mevrouw Bowden. Ik had niets beters te doen.’ Minnie mocht mevrouw Bowden niet, met haar kraalogen.

‘Tennis ging niet door en moeder stond me niet toe thuis te blijven, hè, moeder?’

‘Heus, Minnie,’ mompelde haar moeder. ‘Moet je nou per se zo eerlijk zijn? Het spijt me, Sarah. Ik weet me af en toe geen raad met haar.’

‘Arme Minnie,’ mompelde mevrouw Bowden, en ze klopte Minnie op de arm. ‘Je zult er hier wel niets aan vinden. Ze keek om zich heen en sprak zachter verder. ‘Zeg nou zelf, Betty. De mannen die niet oud en getrouwd zijn, zijn nou niet bepaald waar een jonge vrouw over droomt.’

Mevrouw Gray keek met een roofvogelblik om zich heen. ‘Ach, dat valt wel mee,’ zei ze opgewekt. ‘Daar staan een paar jonge. Ga eens rechtop staan, Minnie. Die hangende schouders zijn heel onaantrekkelijk.’

Ze wachtten op hun beurt bij het witte servies en zeiden even niets terwijl ze een kop thee en een sandwich pakten. Minnie legde een snee warme marmercake op haar bordje en likte haar vingers af, waarop haar moeder haar wenkbrauwen optrok.

Mevrouw Bowden kneep haar ogen half dicht en fluisterde boven het rammelende servies uit: ‘Wist je al dat meneer Chamberlain zelf ook wordt verwacht?’

De blik van mevrouw Gray vertroebelde. ‘Dat heeft zijn vrouw niet verteld toen ik haar vorige week bij de commissievergadering sprak.’

‘O, nee?’ vroeg mevrouw Bowden vergenoegd. ‘Er gaan geruchten dat hij bij de volgende verkiezingen overstapt naar ons district om verzekerd te zijn van een ruime meerderheid.’

‘Daar heb ik wél alles over gehoord. Minnie, ik heb je al eerder verteld hoe belangrijk meneer Chamberlain aan het worden is in het Lagerhuis. Het zou geweldig zijn als je aan hem voorgesteld zou kunnen worden.’

‘Als u het zegt,’ mompelde Minnie, die zich nu al verveelde met die prietpraat over de familie Chamberlain, hoewel ze eigenlijk wel dacht dat het bijzonder zou zijn om Neville Chamberlain te leren kennen. Hij was niet alleen een van de parlamentsleden namens Birmingham, hij was tevens de zoon van de beroemde victoriaanse staatsman sir Joseph Chamberlain. Maar wat was er nu weer mis? Haar moeder stond

haar kritisch gade te slaan. Het zal mijn haar wel weer zijn. Minnie bracht een hand naar haar pasgeknipte blonde haar en vroeg zich af of het korte kapsel haar wel stond.

De zon brandde fel aan de hemel. Ze liepen naar de schaduw van een grote koperberk, waar de oudere vrouwen honing kochten bij een kraampje en over het immer slepende probleem van fondsenwerving begonnen. Minnie nam een hapje van de zoete, boterrijke cake en keek op naar het huis, dat boven haar uittorende. Hun gastheer was de zaakwaarnemer van de Conservatieve Partij, meneer Robert Edwards, en zijn residentie was indrukwekkend. Pasgeverfde witte luiken glinsterden in het zonlicht en de zes schoorstenen staken trots omhoog in een oneindige blauwe lucht.

Ergens boven bewoog een gordijn, wat haar aandacht trok. Een grijze, oude man in een peignoir stond achter het open raam de bedrijvigheid gade te slaan. Zijn scherpzinnige blik gaf Minnie een ongemakkelijk gevoel. Alsof we mieren in een nest zijn, of aapjes in de dierentuin, dacht ze. Ze keek om zich heen naar de andere gasten. Ze was de enige die hem had opgemerkt, wat haar een zalig heimelijk gevoel gaf.

Ze keek nogmaals op, en de man keek haar nu recht in de ogen, maar zijn strenge gezichtsuitdrukking bleef hetzelfde. Hij zou wel een ouder lid van de familie Edwards zijn, nam ze aan. Het landhuis was zeker groot genoeg om een aantal generaties onderdak te bieden. Het was veel groter dan de familie van Minnie zich ooit zou kunnen veroorloven, en ze voelde zich beschaamd dat ze die vergelijking maakte.

Het huis van de familie Gray, een paar straten verderop, was bescheiden, miezerig als ze het onaardig zei, maar haar moeder was weduwe en iedereen was onder de indruk hoe geweldig ze het deed: vijf kinderen grootbrengen met zo'n mager inkomen. Waaraan Minnie sinds een paar jaar bijdroeg met een deel van het loon dat ze als typiste verdiende bij de Automobile Association. 'Een heel respectabele baan,' zei mevrouw Gray tegen iedereen die ernaar vroeg. 'Een uitstekende positie voor Minnie tot ze een geschikte echtgenoot heeft gevonden.' De laatste tijd zei ze dat zuchtend, aangezien haar oudste dochter onhandig was in het gezelschap van mannen en nog geen enkel signaal gaf dat ze binnenkort het nest zou verlaten. En Minnie begon zich,

hoewel ze zielsveel van haar moeder hield, gevangen te voelen. Haar wereld zou groter moeten worden. In plaats daarvan leek er maar niets te veranderen. Haar werk bood geen kansen om door te groeien en ze kon het zich niet veroorloven om zelfstandig te gaan wonen, zelfs als ze dat zou willen. De twee jongste kinderen zaten nog op school en haar moeder had Minnies loon nodig.

Een knal van hout op hout trok haar uit haar overpeinzingen, gevolgd door een lachende vrouwenstem. Minnie tuurde om zich heen in de tuin en zag tot haar genoegen dat er in een verre hoek sportvelden waren en dat er een croquetwedstrijd werd gespeeld.

‘Ik ben zo terug.’ Ze liet haar half leeggedronken kop thee op tafel staan en haastte zich naar het croquetveld, waar een vrolijke jongeman met een sigaret tussen zijn lippen een slag stond in te schatten. Toen de bal het hoepeltje raakte en wegrolde, stootte hij een schreeuw van gefingeerde frustratie uit.

‘Wat een pech,’ riep ze voordat ze zichzelf ervan kon weerhouden, en toen hij naar haar opkeek, draaide ze gegeneerd haar hoofd weg.

‘Minnie Gray, toch?’ klonken de elegante langgerekte tonen van een vrouw.

Minnie draaide zich om en zag een bekend gezicht. Half dichtgeknepen bruine ogen in een oprecht ovaal gezicht met poeder dat de fijne lijntjes rond haar donkerrood gekleurde lippen niet verhulde. Minnie kon haar even niet plaatsen, maar toen verraadde de mannelijke manier waarop ze een hijs van haar sigaret nam haar.

‘Juffrouw Pyle. Sorry... Ik had u hier niet verwacht.’

Minnie had Dolly Pyle al een paar keer gezien bij de autoclub en mocht haar wel. Ze was een jaar of dertig, altijd gekleed in een elegant op maat gemaakt mantelpakje dat haar slanke figuur goed deed uitkomen, waarbij ze vandaag een keurig rond hoedje droeg. Ze straalde kalm zelfvertrouwen uit, maar ook vriendelijkheid. Een paar weken daarvoor had ze Minnie geholpen een stapeltje folders op te rapen dat Minnie in haar haast op de grond had laten vallen toen ze in de ledenlounge een rek aan het bijvullen was. ‘Je ziet er ontdaan uit, meid,’ had de sympathieke juffrouw Pyle gefluisterd. ‘Maken ze je het leven zuur?’ Minnie had uitgelegd dat het een chaos was om-

dat een aantal stafleden ziek thuis was. Nadien had ze zich zorgen gemaakt dat ze dat niet tegen juffrouw Pyle had moeten zeggen, die per slot van rekening clublid was, maar vandaag was ze zelfs aardiger dan ooit.

‘Noem me alsjeblieft Dolly, zeg. Waarom verrast het mij in het geheel niet om jou hier te zien?’ Juffrouw Pyle had een humorvolle twinkeling in haar ogen.

‘Geen idee. Mijn moeder is het partijlid. Ik ben alleen meegekomen om haar tevreden te houden.’

‘Ik bedoelde... nou, dat ik jou net zomin als een fervente socialiste inschat als mezelf.’

‘Zonder twijfel. Als het zover is, zal ik absoluut het vakje van de Conservatieve Partij aankruisen, maar ik ben van geen enkele partij fervent voorstander. Eerlijk gezegd vind ik discussies over politiek doodsaai.’

‘Zoals de meeste mensen hier, durf ik te wedden,’ verzuchtte Dolly terwijl ze om zich heen keek. ‘Maar je moet toch een sociaal leven leiden. Ik ben het grootste deel van de week voor mijn werk in Londen en bezoek in het weekend mijn ouders om te zien hoe het met hen gaat. Ik ben vandaag uitgenodigd door een vriendin, maar die is kaartjes voor de tombola aan het verkopen.’

‘Als ik eerlijk ben vind ik iedereen hier een beetje oud en saai. U niet, natuurlijk...’ voegde Minnie snel toe.

‘O, ik heb mijn beste tijd ook al gehad, hoor.’ Dolly glimlachte. ‘Ik raak niet meer aan de man, maar dat maakt me niet uit.’ Ze liet haar peuk in het gras vallen en trapte hem uit. ‘Ik stel mijn vrijheid te zeer op prijs om die op te geven voor een echtgenoot. Ik hoop dat jij je daar nog geen zorgen over maakt.’

‘Ik heb op dat vlak niet zo veel geluk,’ liet Minnie zich ontvallen. ‘Moeder zegt altijd dat ik haast moet maken, maar ondanks mijn klaagzang toen ik laatst die folders liet vallen hou ik erg van werken. Als ik zou trouwen, zou mijn echtgenoot van me verwachten dat ik thuisblijf. Ik ben wel jaloers dat u in Londen woont. Wat doet u voor werk?’

Er klonk verrast geschreeuw van de croquetspelers. Zo te zien was

de wedstrijd afgelopen. Toen ze weer naar haar gesprekspartner keek, stond Dolly Minnie bedachtzaam te bestuderen. Vervolgens leunde ze naar Minnie toe en sprak zacht verder. ‘Ik vrees dat ik je niets mag vertellen over mijn werk, behalve dat het voor de regering is.’

‘Dat klinkt mysterieus.’

‘Dat is het ook,’ mompelde Dolly. ‘Ik mag er tegen niemand iets over zeggen.’

‘Ik beloof dat ik mijn mond zal houden,’ fluisterde Minnie terug in de veronderstelling dat Dolly een grapje maakte, maar haar gezicht stond bloedserius. ‘O, u... wat geweldig. Het lijkt me heerlijk om iets spannends of zinvol te doen. Als ik niet zo’n hekel aan bloed zou hebben zou ik verpleegster worden.’

‘Wat ik doe is niet altijd even spannend, maar het is wel zinvol en belangrijk.’ Dolly’s blik gleed langs Minnie heen. ‘O, hemel. Dat heb ik in geen jaren gedaan. Wat dolletjes.’

Minnie volgde de starende blik van Dolly en zag de man die zijn croquetslag had gemist metalen cijfers met een punt eraan uit een grote houten kist halen. Ze keken toe hoe hij ze doelgericht in het gras prikte, als een reusachtige wijzerplaat, waarbij hij elk cijfer met zijn hiel aandrukte. Daarna maakte hij in het midden van de wijzerplaat een holletje, waarin hij een tinnen vlaggetje plaatste. Toen haalde hij een aantal clubs en ballen uit de kist.

‘Iemand zin in een partijtje klogkolf?’ riep hij tegen niemand in het bijzonder.

‘Zullen we?’ vroeg Dolly met dansende ogen aan Minnie.

‘Leuk.’ Klogkolf was niet bepaald uitdagend, maar Minnie was altijd in voor een spelletje.

‘Gezellig. Wij tweeën,’ riep Dolly. Ze gingen elk een club halen bij de man, die zichzelf voorstelde als Raymond Mills. Een gezette man van middelbare leeftijd met een bril wiens naam Minnie niet meekreeg, voegde zich bij het drietal.

Het spel was amusanter dan ze had gedacht. Beide mannen waren middelmatige spelers, maar daar zaten ze niet mee, en het was een en al hilariteit. Dolly was een goede speelster en potte alle cijfers afwerkend elke bal in twee of drie slagen. Minnie deed het nog beter. Zelfs

spelletjes op een feestje haalden haar prestatiedrang naar boven, iets wat haar thuis regelmatig problemen met haar broertjes en zusjes opleverde.

‘Jullie nemen het veel te serieus,’ kondigde Raymond aan nadat Minnie een hole-in-one had gescoord. ‘Het is de bedoeling dat jullie met je wimpers knipperen en de mannen laten winnen.’

‘Waarom zouden we dat in ’s hemelsnaam doen?’ wierp Minnie tegen. ‘Jullie verdienen het niet om te winnen.’

‘Hemeltjelief, je bent net zo bazig als mijn oudste zus,’ zei hij op milde toon. Hij schoot zijn bal veel te ver opzij en slaakte een kreun.

‘Ik ben helemaal niet bazig, ik ben gewoon eerlijk,’ antwoordde Minnie, direct bezorgd dat ze brutaal was geweest. Tot haar opluchting registreerde ze een twinkeling in zijn ogen, dus wierp ze hem een onzekere glimlach toe. Hij was aardig, met zijn jongensachtige gezicht en meegaande houding. De manier waarop hij zijn hoed achter op zijn hoofd droeg, waardoor er een lok haar onder vandaan floepte, vond ze vermakelijk.

Dolly, zo drong het tot haar door, stond haar nogmaals te bestuderen, met diezelfde bedachtzame blik in haar ogen. Je hebt natuurlijk weer iets verkeerd gedaan, berispte ze zichzelf. Ze maakte haar moeder altijd boos door recht voor zijn raap haar mening te geven. Ze probeerde in het openbaar voorzichtig met haar woordkeus te zijn, zich ervan bewust dat sommige mensen aanstoot namen aan haar openheid. Mannen houden niet van eigengereide vrouwen, zei mevrouw Gray vaak. Mannen waren veel werk, had Minnie lang geleden besloten. Maar toen zag ze Dolly geamuseerd naar haar kijken, wat haar opluchtte.

‘U bent aan de beurt.’

Het spel ging verder. Toen Raymond fluitend en zwaaiend met zijn club op pad ging om zijn bal uit een bloembed te vissen, maakte Minnie zich klaar voor een moeilijke slag. Ze voelde nogmaals dat Dolly’s blik op haar was gericht, waardoor ze het nog liever perfect wilde doen. Ze tikte gericht tegen haar bal, die omhoogvlood, tegen het vlaggetje stuiterde en in de hole terechtkwam, waar hij - de spanning was te snijden - langs de rand rolde alvorens erin te vallen.

‘Pff.’

‘Mooie bal, Minnie,’ riep Dolly.

Een gevoel van genot golfde door haar heen. ‘Dank u. Soms moet je de bal bespringen als hij even niet oplet.’

‘Haha, heel gevat.’ Ze keken toe hoe de gezette man zich op zijn gemak voorbereidde op zijn volgende slag.

‘Ga uw gang, meneer,’ zei Raymond luchtig.

‘Ja, ja, rustig maar. De zon staat verkeerd.’

Dolly legde een hand op Minnies mouw. ‘Mag ik je iets vragen?’ zei ze zacht.

Minnie keek haar vragend aan.

‘Heb je zin om zaterdag een kop koffie met me te drinken? Ik zou graag een keer een echt gesprek met je voeren.’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Niet in de club, wat mij betreft. Weet je de Palace tearoom, in het park?’

Die wist Minnie heel goed te vinden. Ze voelde zich gevleid dat ze werd uitgenodigd, maar had geen idee waarom Dolly geïnteresseerd in haar zou zijn.

In de winter was de Palace tearoom een gewilde locatie om even op te warmen na een frisse wandeling door het park, maar in de zomer stonden de deuren wijd open, waren de metalen tafels en stoelen op het terras gezet en stonden gezinnen in de rij voor een ijsje.

Toen Minnie arriveerde, zag ze de slanke gestalte van Dolly Pyle al aan een zonovergoten tafeltje in de verte. Dolly staarde voor zich uit naar de bomen verderop, een sigaret in een houdertje rokend, zo te zien in gedachten verzonken.

‘Ik hoop dat ik niet te laat ben,’ zei Minnie terwijl ze ging zitten.

‘Helemaal niet,’ zei Dolly glimlachend. ‘Wat een prachtige dag, hè?’ Ze gebaarde een passerende bediende en terwijl ze op de koffie wachtten haalden de vrouwen herinneringen aan het tuinfeest op.

Minnie vertelde hoe gênant ze het had gevonden dat haar moeder later die middag had kennisgemaakt met Raymond en hem direct op de thee had uitgenodigd. ‘Hij komt morgen. Ik wou dat ze zich niet

overal mee bemoeide. Het ligt er zo dik bovenop.'

Dolly schoot in de lach. 'Dat deed mijn moeder vroeger ook, maar die heeft het inmiddels opgegeven.'

De ober kwam hun koffie brengen en terwijl Minnie suiker in de hare deed, vroeg ze zich niet voor het eerst af of deze bijeenkomst niets meer dan een vriendelijke geste van Dolly was. Minnie genoot van haar gezelschap en bewonderde haar, maar Dolly was veel ouder en straalde mysterie en ervaring uit die Minnie veel ontzag inboezemden.

Uiteindelijk vroeg Dolly achteloos: 'Hoe was je werk de afgelopen week? Beter, hoop ik?'

'Absoluut. Ik moet u mijn excuses aanbieden. Die dag dat u met die folders hielp... Ik zou me doodschamen als u dacht dat ik altijd zo zeur.'

'Natuurlijk denk ik dat niet. Je had overduidelijk een moeilijke dag, maar je bleef heel professioneel.'

'Echt waar? Dat probeerde ik wel te zijn. Normaal gesproken vind ik mijn werk erg leuk. Maar...'

'We hebben allemaal weleens een slechte dag, maar - en voel je vrij het te zeggen als je het niet met me eens bent - ik heb de indruk dat die baan niet uitdagend genoeg voor je is.'

'Eerlijk gezegd heb ik het over het geheel genomen naar mijn zin, en ik word heel goed behandeld op de club, maar het is zoals ik op het tuinfeest ook al zei: ik zou het heerlijk vinden om iets te doen wat echt zinvol en belangrijk is. Ik heb geen idee wat u doet, maar het lijkt me heel interessant om voor de regering te werken.'

'Dat is het inderdaad, maar ik heb wel een heel ongebruikelijke baan.'

'Dan hebt u geluk.'

Dolly deed een nieuwe sigaret in de houder en stak hem op met een zilveren aansteker die ze uit haar tasje had gepakt. Ze blies rook uit en staarde over het gras. Uiteindelijk leek ze een besluit te nemen. Ze keek Minnie recht aan en zei: 'Dit klinkt misschien heel gek, maar ik moet er almaar aan denken. Zou je echt voor de regering willen werken?'

Dat was zo'n onverwachte wending dat Minnie in de lach schoot.

‘Ik maak geen grapje, Minnie. Ik kan je niets beloven, maar als je dat wil, kan ik je naam doorgeven.’ Ze tipte met een elegante beweging de as van haar sigaret.

Minnie zat als versteend. Alles viel ineens op zijn plaats. De Geheime Dienst. Dat was vast waar Dolly werkte en waarom ze er niets over kon zeggen. Wat spannend! Minnie dacht aan haar eigen werk, waarvoor ze eindeloos brieven typte om mensen te vragen hun lidmaatschap te verlengen, saai archiveerwerk deed, folders stapelde en telefonisch klachten behandelde. Ze had de waarheid gesproken toen ze zei dat ze haar werk leuk vond, maar de autoclub was geen plek waar ze de rest van haar leven wilde werken.

En nu voelde het alsof er in haar hoofd een luikje openging en er een frisse wind naar binnen waaide. De Geheime Dienst. Hoe zou dat zijn? Mensen volgen en bespioneren. Opmerken wat anderen misten. Misschien wel zoals in de film. Opwinding stroomde door haar lichaam. Minnie ging rechter op zitten en keek Dolly aan. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik denk: ja.’ Maar ze werd onmiddellijk overvallen door die oude onzekerheid. ‘Meent u het serieus?’

‘Natuurlijk.’ Dolly keek Minnie doordringend aan en reikte toen naar haar hand. ‘Ik weet zeker dat je het geweldig zou doen. Ik hou je al een tijdje in de gaten. Je hebt een kwaliteit die ze zullen waarderen, Minnie Gray.’

Minnie staarde haar verbijsterd aan. Dolly Pyle had haar in de gaten gehouden! Waarom? En wie waren ‘ze’ in vredesnaam?

1931

Er gebeurde heel lang helemaal niets.

Nadat ze een paar weken in een staat van opperste opwinding had verkeerd, en daarna nog een paar in een van diepe teleurstelling, concludeerde Minnie dat de kans was verkeken. Als hij ooit al had bestaan. Het enige wat Dolly op die zonnige ochtend in de tearoom had gezegd was dat ze Minnies naam aan haar werkgever zou doorgeven. Minnie wist vrij zeker dat Dolly zich aan haar woord had gehouden - ze vertrouwde Dolly - maar ze ging er ook van uit dat de vrouw geen controle over het resultaat zou hebben. Misschien stond Minnies korte haar degene die de touwtjes in handen had wel niet aan. Aangezien Minnie zo'n reactie altijd wel verwachtte, stond ze er verder niet bij stil.

De vrouwen bleven op vriendelijke voet met elkaar omgaan, maar ze hadden het nooit meer over de kwestie. Er verstreek een jaar, er verstreken er twee, en Dolly kwam steeds minder vaak naar de club. Minnie vergat bijna - maar nooit helemaal - dat op dat moment in haar leven ineens de belofte aan vrijheid en avontuur had geklonken.

Op een donkere maandagavond in november 1931 lag er toen Minnie uit haar werk kwam een brief op haar te wachten. Ze ging met een kop thee aan de keukentafel zitten en met een ongemakkelijk gevoel opende ze de officieel uitzierende envelop en vouwde het vel papier open, dat ritselde toen ze het eruit haalde. Er stond een overheidsstempel bovenaan de brief, maar ze kon de handtekening onder het getypte bericht

niet ontcijferen. Het bericht zelf was kort, het was een uitnodiging om Kensington 8128 te bellen om een afspraak in te plannen. Het had iets te maken met een ‘vacature’ waarin ze schijnbaar interesse had getoond. ‘U wordt verzocht deze kwestie niet met anderen te bespreken,’ luidde de laatste zin. Minnie wierp nog een blik op de stempel en toen kwam de herinnering aan die zomermiddag ineens terug. *Zou je echt voor de regering willen werken?* Haar adem stokte en haar hand vloog naar haar mond.

‘Wat is er, lieverd?’ Haar moeder stond met een schort voor aan het fornuis in een pan te roeren waar de hartige geur van het geroosterde lamsvlees van de dag ervoor uitkwam.

‘Tets via Dolly Pyle van de club.’ Minnie stak de brief snel in haar handtas. ‘Ik heb u wel eens wat over haar verteld. Ze werkt in Londen. Haar bedrijf is regelmatig op zoek naar typistes en ik heb haar ooit mijn adres gegeven. Misschien ga ik eens bellen.’

‘Minnie, je gaat toch niet naar Londen verhuizen, hè?’ Haar moeder keek haar bezorgd aan en Minnie voelde de mengeling van genegenheid, schuldgevoel en irritatie door haar heen gaan die zo kenmerkend was voor hun relatie. Boots, hun eigengereide cyperse kat, koos dat moment om bij haar op schoot te springen.

‘Misschien wel,’ zei ze voorzichtig, wachtend tot de kat zijn draai had gevonden. ‘In Edgbaston is niet bepaald veel voor me te doen, hè, Boots?’ De kat rolde zich op in theemutsvorm en begon te spinnen.

‘Natuurlijk wel.’ Haar moeder sloeg een deksel op de pruttelende stoofpot en slaakte een zucht. ‘Als je wat beter je best zou doen.’

‘Als dit weer over Raymond gaat, alstublieft, moeder, hou erover op.’

‘Ik begrijp gewoon niet waarom je hem zo ontmoedigt. Ik vind dat hij heel geduldig met je is.’

Minnie drukte haar wang tegen de warme kat. Haar relatie met Raymond was het andere resultaat van dat tuinfeest. Het was de schuld van haar moeder, die hem op de thee had gevraagd, waarna hij haar had uitgenodigd als vierde aan een partijtje tennis deel te nemen. Ze zagen elkaar sindsdien vrijwel elke week, soms binnen een vrienden-groep die ging dansen of naar de motorraces ging kijken, wat hij erg

leuk vond, en soms gingen ze samen naar de bioscoop. Ze was van hem gaan houden, maar niet hartstochtelijk. Ze waren lang gewoon vrienden geweest voordat er meer was ontstaan. Toen was ze gretig ingegaan op zijn kussen, en hij zoende heerlijk, maar Minnie kon het idee maar niet loslaten dat het leven meer voor haar in petto had en dat er ergens iemand moest zijn die haar bloed sneller zou doen stromen, die er met haar in zijn armen vandoor zou gaan, als Errol Flynn in een film, en dat ze dan zo overrompeld zou worden door verlangen dat ze hem niet zou kunnen weerstaan. Raymond was wat dat betreft ouderwets en zij was ook terughoudend, had het gevoel dat ze er nog niet aan toe was zich te wijden aan het leven dat een huwelijk met hem zou betekenen: settelen, niet meer werken, kinderen krijgen en eindelijk met het huishouden bezig zijn.

Uiteindelijk had ze eerlijk moeten zijn. Ze was zeer op hem gesteld, had ze hem op een zaterdag met een brok in haar keel verteld toen hij op de stoep had gestaan met een dure bos bloemen en een ring met een diamant in een met fluweel bekleed doosje. ‘Het spijt me, Raymond, maar ik ben nog niet aan een verloving toe.’

‘Ik kan wachten, Minnie, als je tijd nodig hebt.’

‘Dat zou niet eerlijk zijn,’ jammerde ze. ‘Ik weet niet of ik er ooit klaar voor zal zijn.’

‘Ik begrijp het,’ had hij gezegd terwijl hij het doosje had weggestopt.

Ze had met een mengeling van opluchting en spijt de deur achter hem dichtgedaan. Ze was er altijd van uitgegaan dat ze voor haar vijftiengste getrouwd zou zijn en Raymond was wat dat betreft haar laatste hoop geweest.

Hoewel het maanden geleden was gebeurd, zat het mevrouw Gray nog steeds dwars.

‘Als je je best doet, ben je zo’n leuke meid.’

‘U bent mijn lieve moeder. Natuurlijk denkt u dat.’

‘Er staan snoezige jurken in mijn catalogus van deze maand.’

‘Misschien zijn die iets voor mijn zusjes. U weet dat snoezig niets voor mij is.’

Minnie was niet blij met het uiterlijk dat God haar had toebedeeld. Ze was van mening dat haar neus net een klont stopverf was, die ze

met geen hoeveelheid poeder kon camoufleren, en ze was gruwelijk onzeker over haar zandloperfiguur. Ze werd op straat wel eens nagefloten door arbeiders, beestachtige woorden die het schaamrood op haar kaken brachten, maar die haar gek genoeg ook aanspoorden de welvingen die ze blijkbaar zo waardeerden te benadrukken. Een goed korset deed wonderen. Wat betreft haar met peroxide geblondeerde haar deed het haar zelfvertrouwen goed *Hell's Angels* in de bioscoop te zien. 'Ik ben dol op Jean Harlow,' zei ze tegen haar moeder. Haar mond vond ze het aantrekkelijkst. Raymond had eens gezegd dat ze lippen had als It Girl, dus bracht ze haar lippenstift extra zorgvuldig aan. Ze droeg altijd veel make-up.

Toen ze die avond alleen in haar slaapkamer was, las Minnie de brief nogmaals door, en ze probeerde zich te herinneren wat Dolly Pyle had gezegd tijdens dat gesprek zo lang geleden in de Palace tea-room. Dat ze geloofde dat Minnie goed zou zijn in het werk dat ze gevraagd zou worden te doen. Dat Minnie overkwam als eerlijk, stabiel en loyaal, maar ook als eigenzinnig. Minnie was het wel eens met die eerste drie kernwoorden, maar ze vroeg zich af wat Dolly met 'eigenzinnig' bedoelde. Ze hoopte maar dat het een compliment was en geen eufemisme voor 'raar' of 'buitenbeentje'. Ze moest er even over nadenken. Ze had eerlijk gezegd best vaak het gevoel dat ze anders was. Ze had geen echte vriendinnen. Als haar moeder boos op haar was noemde ze Minnie 'moeilijk', maar het was niet haar bedoeling om moeilijk te zijn, dat was gewoon hoe ze was gebakken. Ze slaakte een zucht. Nou, als de Geheime Dienst geen moeite had met 'eigenzinnig' zou het geen kwaad kunnen er meer over te weten te komen.

De volgende dag belde ze tijdens haar lunchpauze vanuit een telefooncel en werd doorverbonden met een hooghartig klinkend meisje dat haar een plaats en tijd voor een sollicitatiegesprek mededeelde. Ze moest naar een café op station Euston om ene kapitein King te ontmoeten en mocht het aan niemand vertellen, niet eens aan haar moeder. Het klonk allemaal heel geheimzinnig, vond ze toen ze op weg terugging naar de autoclub om te lunchen. Had ze de juiste beslissing genomen?